

OCAK 2013 TARİH BASKILI
SOSYAL POLİTİKA-II
DERS KİTABINA İLİŞKİN DÜZELTME CETVELİ

1. 1. Ünitening, 13. Sayfasının, 4. Paragrafının 2. cümlesi aşağıdaki şekilde düzeltilmiştir.

“Sistem esas olarak birçok ülkede primlerle şnanse edilen sosyal sigortalar üzerine inşa edilmiştir. Sosyal sigortalara bıraktığı boşluklar ise vergiyle şnanse edilen yerel ve/veya merkezi kamu yönetiminin sosyal güvenlik harcamaları ile desteklenmektedir.”

2. 2. Ünite de sıkça geçen “özürlü” kavramı, “engelli” olarak düzeltilmiştir.

Kitabın genelinde ve özellikle 2. ve 4. Ünite de sıkça kullanılan “özürlü” kavramının yerine değışen kanuni düzenlemeler nedeniyle “engelli” kavramı kullanılmıştır.

3. 2. Ünite de sıkça geçen “pozitif ayrımcılık” kavramı, “olumlu ayrımcılık” olarak düzeltilmiştir.

Kitabın genelinde ve özellikle 2. Ünite de sıkça kullanılan “pozitif ayrımcılık” kavramının yerine “olumlu ayrımcılık” kavramı kullanılmıştır.

4. 2. Ünitening, 39. Sayfasının, 2. Paragrafının 2. cümlesi aşağıdaki şekilde düzeltilmiştir.

“Bunlar arasında; 22.5.2003 tarih 4857 sayılı İş Kanunu, 26.9.2004 tarih ve 5237 sayılı Ceza Kanunu’nun ayrımcılık yasağı ile ilgili 122. maddesi yanında 3., 105., 115., 118., 125., 153. ve 216. maddeleri, 1.7.2005 tarih ve 5378 sayılı Özürlüler ve Bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılması Hakkında Kanunu’nun 4., 13., 14. ve 15. maddeleri; 14.7.1965 tarih ve 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu’nun 7. ve 125. maddeleri; 14.6.1973 tarih ve 1739 sayılı Milli Eğitim Temel Kanunu’nun 4.maddesi, 22.11.2001 tarih ve 4721 sayılı Medeni Kanunu’nun 68. ve Medeni Kanun’un “Evliliğin Genel Hükümlerini” düzenleyen üçüncü bölümünde eşler arasında eşitliği sağlamaya yönelik hükümler, 24.5.1983 tarih ve 2828 sayılı Sosyal Hizmet Kanunu’nun 4.maddesi (Kanunun Sosyal Hizmetler ve Çocuk Esirgeme Kurumu Kanunu olan adı 2011 yılında kanunun kaldırılması üzerine değıştırilmiştir) (Gül ve Karan, 2011: 93- 107; Gülmez, 2009: 666-682, 644-652) ve 18.10.2012 tarih ve 6356 sayılı Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanunu’nun 2. maddesi sayılabilir.”

5. 2. Ünitening, 39. Sayfasının, 3. Paragrafının 1. ve 2. cümlesi aşağıdaki şekilde düzeltilmiştir.

“Çalışma yaşamında eşitlik ve ayrımcılık yasağı 4857 sayılı İş Kanunu’nun 5. maddesinde eşit davranma ilkesi başlığı altında düzenlenmektedir. Madde ile doğrudan ve dolaylı ayrımcılık kavramları ilk defa mevzuata dahil edilmektedir.”

6. 3. Ünitening, 56. Sayfasının, 1. Paragrafının son cümlesi aşağıdaki şekilde düzeltilmiştir.

“Benzer şekilde Uluslararası Çalışma Örgütü’nün (ILO), çocuk işçiliğinin en kötü çalışma biçimlerini ortadan kaldırmayı amaçlayan, 182 sayılı En Kötü Biçimlerdeki Çocuk İşçiliğinin Ortadan Kaldırılmasına ilişkin Acil Eylem Sözleşmesi de 18 yaşın altındaki bireyleri çocuk olarak kabul etmiştir (Altan vd., 2004: 243).”

7. 3. Ünitening, 59. Sayfasının, 3. Paragrafının 1. ,2. Ve 3. cümlesi aşağıdaki şekilde düzeltilmiştir.

“Örgüt başlangıçta en az çalışma yaşı ile ilgili sektörel sözleşmeler kabul etmiş ancak 26.6.1973 tarihinde kabul edilen 138 sayılı İstihdama Kabulde Asgari Yaş Sözleşmesi ile tüm sektörleri kapsayan bir düzenleme oluşturmuştur. Bu sözleşme daha sonra 146 sayılı istihdama Kabulde Asgari Yaş Tavsiye Kararı ile tamamlanmıştır. 17.6.1999 tarihinde de bunları tamamlamak amacıyla 182 sayılı En Kötü Biçimlerdeki Çocuk İşçiliğinin Ortadan Kaldırılmasına ilişkin Acil Eylem Sözleşmesi’ni ve 190 sayılı Çocukların Çalıştırılmasının En kötü Biçimleri Tavsiye Kararı’nı kabul etmiştir.”

8. 3. Ünitening, 60. Sayfasının, 2. Paragrafının son cümlesi aşağıdaki şekilde düzeltilmiştir.

“Bunlar arasında; 22.5.2003 tarih ve 4857 sayılı İş Kanunu, 24. 4. 1930 tarih ve 1593 sayılı Umumi Hıfzısıhha Kanunu, 4.7.1934 tarih ve 2559 sayılı Polis Vazife ve Selahiyet Kanunu, 5.6.1986 tarih ve 3308 sayılı Mesleki Eğitim Kanunu, 5.1.1961 tarih ve 222 sayılı İlköğretim ve Eğitim Kanunu, 26.9.2004 tarih ve 5237 sayılı Türk Ceza Kanunu, 31.5.2006 tarihinde kabul edilen, 1.1.2008 ile 1.10.2008 tarihleri arasında kademeli olarak yürürlüğe giren 5510 sayılı Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanunu sayılabilir (Yıldırım, 2008: 65).”

9. 3. Ünitenin, 60. Sayfasının, 3. Paragrafının 4. cümlesi aşağıdaki şekilde düzeltilmiştir.

“Kanunda çocukların yer ve su altında çalıştırılma yasağı 72., gece çalıştırılma yasağı 73., yıllık ücretli izin 53., işyerinde şiddete ve cinseltacize yönelik olarak işçiye fesih yetkisi 24. ve öğrenim hakkının korunması 71. maddelerde düzenlenmiştir.”

10. 3. Ünitenin, 61. Sayfasının, 3. Paragrafı aşağıdaki şekilde düzeltilmiştir.

“Halen IPEC programı kapsamında mevsimlik tarım işlerinde çalışan çocuklar ve çocuk oyuncularla ilgili çalışmalar devam etmektedir. Ayrıca Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı 2 proje yürütmektedir. Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı koordinasyonu ile Sokakta Yaşayan ve/veya Çalıştırılan Çocuklara Yönelik Hizmet Modeli uygulamaya konulmuştur (Tokol, 2014: 385).

Çocuk işçilerin korunmaları ile ilgili uluslararası sözleşmelerin çoğunun onaylanmasına, geniş kapsamlı hukuki düzenlemeler yapılmasına, Türkiye İstatistik Kurumu’nun 1994, 1999, 2006 (Tor, 2010: 27), 2012 Çocuk işgücü Anketi sonuçlarına göre yıllar itibarıyla ekonomik faaliyetlerde çalışan çocuk sayısı azalmakla birlikte, 2012 verilerine göre 6-17 yaş grubunda 15.247 milyon çocuktan %5.9’u ekonomik bir işte çalışmaktadır (Tokol, 2014: 378). Bu verilerin sınırlı sayıda hane halkını içerdiği, sokakta çalışan çocukların TÜİK verileri içinde yer almadığı düşünülürse Türkiye’de çocuk işçi sorununun çok büyük boyutlarda olduğu söylenebilir (Tor, 2010: 39).”

11. 3. Ünitenin, 62. Sayfasındaki Gençlerin İstihdam ve İşsizlik Sorunları başlığının altındaki tüm metin aşağıdaki şekilde düzeltilmiştir.

“Çalışma yaşamında 18 yaşın altındakilerin korunması kadar, 18 yaşın üzerindeki gençlerin çalışma yaşamına girmeleri büyük bir önem taşımaktadır. ILO’nun 2013 yılında yayınladığı *Gençler için Küresel İstihdam Eğilimleri Raporu*’na göre; 2012 yılında 15-24 yaş arasındaki gençlerin 668.1’i işgücüne dahil olup ancak 595.2 milyonu istihdam edilebilmektedir. 72.9 milyon genç ise işsizdir. Genç nüfusun işgücüne katılım oranı %48.5, istihdam oranı ise %43.4’dür. Gençlerin istihdam yapısı incelendiğinde; gençler tüm ülkelerde özellikle gelişmekte olan ülkelerde kısmi süreli, geçici, kısa süreli veya mevsimlik işlerde çalışmaktadırlar. OECD ülkelerinde gençlerin %29’u kısmi, süreli, %25.3’ü geçici sözleşme ile istihdam edilmektedir. Gençler arasında kayıt dışı çalışma yaygındır. **İnsana yaraşır işe (decent work)** geçiş yavaş ve zor olmaktadır. Gençler tüm ülkelerde genellikle ortalama ücretin altında çalışmaktadırlar.

Dünyada gençler arasında işsizlik oranı coğrafı farklılıklar göstermekle birlikte 2012 itibarıyla %12.4 düzeyindedir. En yüksek işsizlik oranı %28.3 ile Ortadoğu ve %23.7 ile Kuzey Afrika; en düşük işsizlik oranı %9.5 ile Doğu Asya, %9.3 ile Güney Asya bölgelerindedir. Gençler arasında işsizlik oranı yetişkinlere göre bölgesel olarak değişmekle birlikte 2.8 kat daha fazladır. Uzun süreli işsizlik gençler arasında yaygındır. Gençler arasında işsizlik oranı yaşa, cinsiyete ve sosyo-ekonomik duruma göre değişebilmektedir. Cinsiyet açısından bakıldığında kadınlarda (12.7), erkeklerle göre (12.2) ve eğitim seviyesi düşük olanlarda, yüksek olanlara göre daha yüksektir (ILO, 2013). Etnik köken, ailenin gelir düzeyi genç işsizlik oranlarını etkilemektedir (Petrol-iş. 2004: 128-131).

Gençler arasında işsizlik oranının yüksek olması çok sayıda sorunu beraberinde getirmektedir. Gençlerin iş bulamaları veya insana yaraşır bir işten mahrum olmaları gençler açısından yoksulluk, davranış bozuklukları, toplumdan dışlanma, suça yönelme gibi sorunlar yaratırken, ülke ekonomisi ve geleceği açısından da ciddi bir tehdit oluşturmaktadır. Bu nedenle genç işsizliği konusunda uluslararası örgütler ve ulusal devletler soruna çözüm bulabilmek, politikalar üretmek zorunda kalmaktadırlar (Erday, 2009: 136).”

12. 3. Ünitenin, 64. Sayfasının, Son Paragrafı ve bu Paragrafın 65. Sayfadaki devamı aşağıdaki şekilde düzeltilmiştir.

“Genç nüfus açısından diğer ülkelere göre önemli bir potansiyele sahip olan Türkiye’de gençlerin istihdam ve işsizlik sorunu çok büyük boyutlardadır. 2012 verilerine göre 15-24 yaş grubu için işgücüne katılım oranı %38.2, istihdam oranı %31.5, işsizlik oranı %18’dir. Oran kentte kırdan daha yüksektir. Gençlerin işsizlik oranı da yetişkinlerin iki katı düzeyindedir. Bu olumsuz tablonun ortaya çıkmasında birbiri ile bağlantılı birçok neden rol oynamaktadır. Bunların başında *istihdam artışı sağlamaya yönelik bir ekonomik büyümenin sağlanamaması* gelmektedir. Diğer nedenler arasında genç nüfusun fazla olması, kırdan kente göç gibi *nüfusa bağlı nedenler* (Murat-Şahin, 2011: 99, 105), eğitime ayrılan payın düşük olması, eğitim sisteminin merkezi olması, genel ve mesleki eğitimin işgücü piyasasının nitelik taleplerine cevap verememesi, meslek liselerinin yetersizliği gibi *eğitim sisteminden kaynaklanan nedenler* (Erday, 2009: 144-147), *işgücü piyasasına yönelik düzenlemelerin yetersizliğinden kaynaklanan nedenler* yer almaktadır. işgücü piyasasına yö-

nelik düzenlemelerin yetersizliğinden kaynaklanan nedenler arasında aktif işgücü piyasası politikalarını belirlemek ve yürütmekle görevli Türkiye İş Kurumu'nun (İŞKUR) kurumsal kapasitesinin ve etkinliğinin yeterli düzeye ulaşmamış olması, özel istihdam bürolarının henüz işlevlerinin sınırlı olması, işgücü piyasasına yönelik düzenlemelerin katılığı, istihdamı arttırmaya yönelik teşviklerin yetersizliği, ulusal istihdam stratejisinin oluşturulmasında geç kalınması, özel sektör ile sivil toplum örgütlerinin konuya gereken ilgiyi göstermemeleri sayılabilir (Murat-Şahin, 2011:99, 106)."

13. 3. Ünitenin, 67. Sayfasının, 2. Paragrafının ve 2. cümlesi aşağıdaki şekilde düzeltilmiştir.

"BM, WHO, Birleşmiş Milletler Eğitim Bilim ve Kültür Örgütü (UNESCO), Gıda ve Tarım Örgütü (FAO), ILO, Avrupa Konseyi, Avrupa Birliği gibi örgütler bu konu ile ilgili olarak çeşitli belge, ilke ve programlar oluşturmuşlardır."

14. 3. Ünitenin, 70. Sayfasının, 1. Paragrafının ve 2. cümlesi aşağıdaki şekilde düzeltilmiştir.

"Türkiye'de toplam nüfus içinde yaşlı nüfusun oranı 2012 yılında %7.5 düzeyindedir."

15. 3. Ünitenin, 70. Sayfasının, 2. Paragrafının ve 7. cümlesi aşağıdaki şekilde düzeltilmiştir.

"Türkiye'de 2013 Eylül ayı itibarıyla Sosyal Güvenlik Kurumu (SGK) verilerine göre yaklaşık 7.2 milyon kişi yaşlılık sigortasından yararlanmaktadır."

16. 3. Ünitenin, 70. Sayfasının, 1. Paragrafının ve son cümlesi aşağıdaki şekilde düzeltilmiştir.

"Bireysel Emeklilik Şirketleri'ne ise 2013 Aralık ayı itibarıyla 4.902.000 kişi kayıt olmuştur (Alper, 2014: 228-231)."

17. 3. Ünitenin, 71. Sayfasının, 1. Paragrafının ve 3. cümlesi aşağıdaki şekilde düzeltilmiştir.

"2013 Eylül ayı itibarıyla 668.349 kişi yaşlılık aylığı almaktadır (Alper, 2014: 234)."

18. 3. Ünitenin, 71. Sayfasının, 2. Paragrafından 72. Sayfanın sonuna kadar aşağıdaki şekilde düzeltilmiştir.

"Sosyal hizmetleri planlama, programlama ve yürütme görevini devletin doğrudan üstlenmesi 1963 yılında Sağlık Sosyal Yardım Bakanlığına bağlı Sosyal Hizmetler Genel Müdürlüğü'nün kurulması ile gerçekleşmiştir. 1982 Anayasası'nın 61. maddesi Sosyal Hizmetler alanına giren grupları açık bir şekilde belirlemiş, korumaya, bakıma, yardıma ve rehabilitasyona muhtaç çocuk, sakat ve yaşlılara öncelik tanıyarak, devletin bu alanda gerekli teşkilat ve tesisleri kurması veya kurdurması hükmünü getirmiştir (7.5.2010 tarih ve 5982 sayılı Kanun ile Anayasa'nın 10. Maddesinde yaşlılara pozitif ayrımcılık öngörülmüştür).

Anayasanın bu hükmü doğrultusunda hazırlanan 24.5.1983 tarih ve 2828 sayılı Sosyal Hizmetler ve Çocuk Esirgeme Kurumu Kanunu ile; sosyal hizmetlere ilişkin faaliyetlere, devletin denetim ve gözetiminde halkın gönüllü katkı ve katılımı da sağlanarak bir bütünlük içinde yürütülmesi esası getirilmiştir. Kanunun çeşitli maddelerin farklı fıkralarında yaşlılarla ilgili hizmet uygulamalarına yönelik hükümlere yer verilmiştir. Ayrıca Kanun 2828 sayılı Sosyal Hizmetler ve Çocuk Esirgeme Kurumu Kanunu'nun adı 3.6.2011 tarih ve 633 sayılı Kanun Hükmünde Kararname ile Sosyal Hizmetler Kanunu olarak değiştirilmiştir. Bu KHK ile kurulan Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı bünyesinde yaşlı ve engellilerle ilgili olarak Özürlü ve Yaşlı Hizmetleri Genel Müdürlüğü oluşturulmuştur. Müdürlüğün adı 25.4.2013 tarih ve 6462 sayılı Kanunda yer alan düzenleme sonucu Engelliler ve Yaşlı Hizmetleri Genel Müdürlüğü olarak değiştirilmiştir. 2828 sayılı Kanun'un öngördüğü esaslar doğrultusunda yaşlılara yönelik hizmetler;

- Huzurevleri ile Huzurevi Yaşlı Bakım ve Rehabilitasyon Merkezleri Yönetmeliği,
- Özel Huzurevleri ile Huzurevi Yaşlı Bakım Merkezleri Yönetmeliği,
- Kamu Kurum ve Kuruluşları Bünyesinde açılacak Huzurevlerinin kuruluş ve işleyiş Esasları Hakkında Yönetmelik
- Yaşlı Hizmet Merkezlerinde Sunulacak Gündüzlü Bakım ile Evde Bakım

Hizmetleri Hakkında Yönetmelik olmak üzere 4 yönetmelik çerçevesinde yürütülmektedir.

Yaşlılara yönelik kurumsal bakım; huzurevi ile huzurevi yaşlı bakım ve rehabilitasyon merkezleri aracılığıyla yatılı olarak sağlanmaktadır. (<http://www.evh.gov.tr/tr/html/8155/Yasli+Bakim+Hizmetleri>. Erişim tarihi 21.2.2014). Buna göre; Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığına bağlı 107; Diğer bakanlıklara bağlı 2; belediyelere ait 20; dernek ve vakıfara ait 31; azınlıklara ait 7; özel sektöre ait 130 olmak üzere 297 huzur evi bulunmaktadır (http://www.evh.gov.tr/tr/html/8448/TURKIYE_DE-YASILILARA+HIZMET+VEREN-KURULUSLAR. Erişim tarihi 21.2.2014).

2828 sayılı Kanun çerçevesinde çıkarılan Yönetmelik doğrultusunda Türkiye’de evde bakım ile ilgili bir proje 1993 yılında SHÇEK genel Müdürlüğü tarafından dört büyük ilde uygulanmış ancak başarılı olmamıştır. Buna karşılık Ankara Büyükşehir Belediyesi evde bakım hizmetleri, İstanbul Büyükşehir Belediyesi evde sağlık destek hizmetleri ile bu alanda diğer belediyelere örnek olmuşlardır. Halen büyük şehirlerde az sayıda özel işletme ücretli tıbbi bakım ve refakat hizmeti sunmaktadır. Kendi evlerinde yaşamlarını sürdüren yaşlılara yönelik gündüzlü bakım hizmeti modeli olarak uygulanan Yaşlı Dayanışma Merkezleri (Danış: 346-347) ise başarılı olmadığından, organize edilerek **Yaşlı Hizmet Merkezi** olarak yeniden açılmıştır ((Çohaz, 2010: 124). Halen Engelli ve Yaşlı Hizmetleri Genel Müdürlüğüne bağlı 5, özel yaşlı hizmeti merkezi 1 olmak üzere toplam 6 yaşlı hizmet merkezi bulunmaktadır (http://www.evh.gov.tr/tr/html/8448/TURKIYE_DE+YASLILARA-HIZMET+VEREN+KURULUSLAR. Erişim tarihi 21.2.2014).”

19. 4. Ünite de sıkça geçen “özürlü” kavramı, “engelli” olarak düzeltilmiştir.

Kitabın genelinde ve özellikle 2. ve 4. Ünite de sıkça kullanılan “özürlü” kavramının yerine değişen kanuni düzenlemeler nedeniyle “engelli” kavramı kullanılmıştır.

20. 4. Ünitenin, 81. Sayfasının, 2. Paragrafı aşağıdaki şekilde düzeltilmiştir.

“Türkiye’de engelli kavramının sosyal modeli benimseyen ülkelerde kullanılan özürlü kavramı yerine kullanıldığı görülmektedir. Türkiye’de sakat, özürlü ve engelli kavramları konusunda dil birliği sağlanamamıştır. Ancak 25.04.2013 tarihinde kabul edilen 6462 sayılı Kanun farklı yasal düzenlemelerde yer alan sakat, özürlü, çürük kavramlarını engelli olarak değiştirmiştir (Özgökçeler, 2014: 321).

Dünya Sağlık Örgütü (WHO) tarafında 1980 yılında geliştirilen Uluslararası Sakatlık, Özürsüzlük ve Engellilik sınıfısması (International Classification of Impairments, Disability and Handicaps-ICIDH) kavramı üç ayrı kategoride ele almaktadır. Buna göre;”

21. 4. Ünitenin, 81. Sayfasının, 3. Paragrafı aşağıdaki şekilde düzeltilmiştir.

“Sınıfamada sakatlık organ alanını, özürsüzlük kişi alanını, engellilik ise toplum alanını yansıtmaktadır. (Başaran, Güzel, Sarpel, 2005: 56).”

22. 4. Ünitenin, 84. Sayfasının, 2. Paragrafı aşağıdaki şekilde düzeltilmiştir.

“AB belgeleri arasında ise 7.12.2000 tarihli Temel Haklar Şartı’nın 26. maddesi yanında engellilerle ilgili çok sayıda farklı konularda Birlik konsey ilke ve tavsiye kararı bulunmaktadır. 27.11.2000 tarih ve 2000/78/EC sayılı İstihdam ve İş Konusunda Eşit Muamele İçin Genel Bir Çerçeve Oluşturulmasına Dair Direktif 2000 tarihli Engelliler için Engelsiz Avrupa Komisyonu tebliği, Engellilere yönelik Fırsat Eşitliği Avrupa Eylem Planı engelliler açısından da büyük önem taşımaktadır (<http://www.ozida.gov.tr/?menu=raporlar&sayfa=uluslararası/abveozurluluk>; <http://www.ozida.gov.tr/?menu=mevzuat&sayfa=0abrapor>, Erişim Tarihi 15.11.2011).”

23. 4. Ünitenin, 84. Sayfasının, 3. Paragrafın ilk iki cümlesi aşağıdaki şekilde düzeltilmiştir.

“2011 Dünya Engelliler Raporu’na göre dünya nüfusunun %15’i bir tür engellilik yaşamaktadır. Dünya’da engelli insan sayısı nüfusun yaşlanmasına bağlı olarak artmaktadır. Rapora göre engellilik düşük gelirli ülkelerde, yüksek gelirli ülkelere göre daha yaygındır. Aynı zamanda kadınlarda ve yaşlılarda daha yaygındır (Dünya Sağlık Örgütü, 2011: 1-2).”

24. 4. Ünitenin, 87. Sayfasının, 3. Paragrafı aşağıdaki şekilde düzeltilmiştir.

“06.02.2014 tarih ve 6518 sayılı Kanun ile 5378 sayılı Kanun başta olmak üzere çeşitli kanunlarla engellilere yönelik bazı değişiklikler ve düzenlemeler yapılmıştır. Bu değişiklik ve düzenlemelerle engellilere yönelik farkındalığın artırılması, sosyal yaşama tam ve etkin şekilde katılımlarının sağlanması, engellilere yönelik ayrımcılığın önlenmesi, erişebilirlik yükümlülüklerinin etkin bir şekilde yerine getirilmesinin sağlanması, engellilerin istihdamının teşvik edilmesi gibi konularda bazı önemli adımlar atılmıştır.

Halen 22.05.2003 tarih ve 4857 sayılı İş Kanunu’nun 30. maddesinde çeşitli tarihlerde yapılan değişiklikler çerçevesinde elli veya daha fazla işçi çalıştıran özel sektör işyerlerinde %3, kamu işyerlerinde %4 oranında engelli çalıştırılması zorunludur. 30. maddeye göre işverenler çalıştırmak zorunda oldukları engellileri İŞKUR aracılığıyla sağlayacaklardır. Madde’de ayrıca engelli istihdamını teşvik etmeye yönelik çeşitli düzenlemeler yer almaktadır. Bu düzenlemeler 6518 sayılı Kanun ile

4857 sayılı Kanun'un 30. maddesinde yapılan değişiklik ve düzenlemeler ile daha da arttırılmıştır. 30. maddede engellilerin yer altı ve su altı işlerinde çalıştırılması yasaklanmıştır. Kanun'un 101. maddesinde 30. maddede belirtilen oranda engelli çalıştırmayan işverenlere idari para cezası verilmesi öngörülmüştür. 6518 sayılı Kanun ile 4857 sayılı Kanun'un 5/1. maddesinde yapılan bir değişiklikle de iş ilişkisinde engellilik nedeniyle ayrımcılık yapılması yasaklanmıştır. 14.07.1965 tarih ve 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu'nun 53. maddesi ile devlet memurları içinde kota sistemi öngörülmüştür. Korumalı işyeri ise ilk olarak 5378 sayılı Kanun'da düzenlenmiş, 6518 sayılı Kanun ile çeşitli kanunlarda yapılan değişiklikler ile korumalı işyerlerine yönelik yeni teşvikler getirilmiş, bu tür işyerlerinin açılması kolaylaştırılmaya çalışılmıştır."

25. 4. Ünitenin, 90. Sayfasının, 2. Ve 3. Paragrafı aşağıdaki şekilde düzeltilmiştir.

"Türk hukukunda eski hükümlülerin çalışma yaşamında korunması ile ilgili düzenlemeler 854 sayılı Deniz İş Kanunu'ndan bu yana engellilerle ilgili düzenlemelerle birlikte yapılmakta, eski hükümlüler için de kota sistemi öngörülmektedir. Ancak 5763 sayılı Kanun ile 4857 sayılı Kanun'un 30. maddesinde yapılan değişiklikle 50 veya daha fazla işçi çalıştıran özel sektöre ait işyerlerinde eski hükümlü çalıştırılma zorunluluğu kaldırılmıştır. Buna karşılık kamu işyerlerinde %2 oranında eski hükümlü işçiye meslek, beden ve ruhi durumlarına uygun işlerde çalıştırma uygulaması korunmuştur. Bu zorunluluğa uymayanlara idari para cezası verilmesi, tahsil edilecek idari para cezalarının engelli ve eski hükümlülerin mesleki eğitimi, mesleki rehabilitasyonu, kendi işini kurmaları gibi projelerde kullanılmasına ilişkin düzenleme devam etmiştir. 12.07.2012 tarih ve 6333 sayılı Kanun ile 4857 sayılı Kanun'un 30. maddesi yeniden düzenlenmiştir. Bu düzenleme ile 50 veya daha fazla işçi çalıştıran kamu işyerlerinin %2 eski hükümlü işçiye veya terörle mücadelede malul sayılmayacak derecede yaralananları mesleki, bedeni veya ruhi durumlarına uygun işlerde çalıştırmaları öngörülmüştür. Bu düzenleme ile %2'lik eski hükümlü kontenjanının sadece eski hükümlüler için değil terör nedeniyle malul sayılmayacak şekilde yaralananlarla birlikte kullanması esası benimsenmiştir.

30. maddeye göre; kamu işyerleri çalıştırmakla yükümlü oldukları eski hükümlü işçileri İŞKUR aracılığıyla sağlayacaklardır. Bu işlerin nitelikleri, hangi işlerde çalıştırılabilecekleri, bunların işyerlerinde genel hükümler dışında bağlı olacakları özel çalışma ile mesleğe yönlendirilmeleri, mesleki yönden işe nasıl alınacakları konuları yönetmelikle belirlenecektir.

Türkiye'de eski hükümlülerin istihdamı ile ilgili mevzuat görüldüğü gibi henüz yeterli olmaktan uzaktır. 4857 sayılı Kanunda yapılan son düzenlemeler eski hükümlü istihdamını daha da zorlaştırmıştır. Mevzuatın yetersizliği yanında eski hükümlülerin işe yerleştirilmeleri ile yetkili tek kurum olan İŞKUR'un verilerine göre kuruma başvuran ve işe yerleştirilen eski hükümlü sayısı da son derece sınırlıdır. İŞKUR tarafından hükümlü ve eski hükümlülere yönelik mesleki eğitim kursları düzenlenmektedir. Ancak bu kursların sayıca yeterli olmadığı ve giderek azaldığı görülmektedir. İŞKUR dışında Adalet Bakanlığı ve sivil toplum örgütleri ile yapılan işbirliği sonucunda cezaevlerinde bulunan ve tahliyelerine az süre kalan hükümlülere yönelik mesleki eğitim kursları düzenlenmektedir. Ancak bu kursların da yeterli olduğunu söylemek güçtür (Aytaç, 2014:429-432)."

26. 4. Ünitenin, 91. Sayfasının, 4. Paragrafın 6 cümlesi metinden çıkarılmıştır.

27. 5. Ünitenin, 113. Sayfasının, 1. Ve 2. Paragrafı aşağıdaki şekilde düzeltilmiştir.

"Tüm dünyada işgücüne katılım açısından kadın ile erkek arasındaki büyük farklılıklar devam etmektedir. ILO Dünya Kadın İstihdam Eğilimleri 2012 Raporu'na göre 2011 yılı itibarıyla dünya genelinde kadınların işgücüne katılım oranı %51.1 olup, oran bölgelere göre farklılık göstermektedir. Kadınların işgücüne katılım oranı: Gelişmiş Ekonomiler ve Avrupa Birliği'nde %52.8, Orta ve Güney Doğu Avrupa'da (AB ve CIS dışında) %50, Doğu Asya'da %66.4, Güneydoğu Asya ve Pasifik'te %58.8, Güney Asya %31.8, Sahra Altı Afrika'da %64.6, Latin Amerika ve Karayipler'de %53.6, Ortadoğu'da %18.7, Kuzey Afrika'da %24.4'dür. Dünya genelinde kadınların istihdam oranı %47.8 buna karşılık erkeklerde %72.7'dir. işsizlik oranı erkeklerde %5.8 iken kadınlarda %6.4'dür. Tüm bölgelerde kadınlarda işsizlik oranı erkeklerden yüksektir. Ancak erkek ile kadın arasındaki fark özellikle Kuzey Afrika ve Ortadoğu'da çok yüksektir. Kuzey Afrika'da kadınlarda oran %19.1 iken erkeklerde %8.1, Ortadoğu'da kadınlarda %18.2 iken erkeklerde %8.2'dir. 2012 itibarıyla kadın istihdamının %36.4'ü tarım, %16.2'si sanayi, %47.4'ü hizmet sektöründedir. Buna göre gelişmekte olan ülkelerde kadının büyük bölümü tarım sektöründe yer alırken, gelişmiş ülkelerde hizmet sektörü ön plana çıkmaktadır. Buna göre örneğin Gelişmiş Bölgeler ve AB'nde kadınların %86.4'ü, Orta ve Güney Doğu Avrupa'da (AB ve CIS dışında) %61.4'ü hizmet sektöründedir. Ancak bazı gelişmekte olan bölgelerde örneğin Kuzey Afrika'da kadınların %57'si, Karayipler'de %77.7'si, Ortadoğu'da %56.7'si hizmet sektöründe istihdam edilmektedir. Buna karşılık Doğu Asya'da kadınların %39'u Sahra Altı Afrika'da %62.5'i tarım sektöründedir (ILO,

2012: 52-57). Kadınların hizmet sektöründe daha fazla istihdam edilmelerinde bu sektördeki işlerin kadınlara daha uygun olması önemli rol oynamaktadır (Koray, 2008:352).

Kadınlar ücretli, kendi hesabına çalışan veya ücretsiz aile yardımcısı olarak çalışma yaşamında yer almaktadırlar. Dünya genelinde 2012 yılı ILO verilerine göre istihdam edilen kadınlar içinde kendi hesabına çalışanlarla ücretsiz aile yardımcılarının oranı %50.4 ile yüksek bir düzeydedir. Bu oran kadın istihdamının yarısından fazlasını oluşturmaktadır (ILO, 2012:22). Gelişmiş ülkelerde standart dışı çalışma şekilleri, gelişmekte olan ülkelerde iş ve sosyal güvenlik kanunlarının koruması, örgütlenme ve toplu pazarlık hakkının kapsamı dışında kalan *kayıt dışı çalışma* kadınlar arasında yaygındır (ILO, 2010: 22). Kayıt dışı çalışmanın yaygın olmasında eğitim yetersizliği, kadınların gelirlerinin ekonomik destek olarak görülmesi, kayıt dışı işlerin aile üyeleri ile birlikte yapılması, düzenlilik gerektirmemesi, bu tür işlere ulaşma kolaylığı ve cinsiyete dayalı işbölümü gibi nedenler önemli rol oynamaktadır. Dünya genelinde kadınların kayıt dışı sektördeki payı, kayıtlı sektörden daha yüksektir (Yılmaz, 2010: 272). Kayıt dışı çalışmanın en yaygın biçimi olan evde çalışma içinde kadınların oranı erkeklere göre tüm dünyada yüksektir (Erdut, 2011: 58). Standart dışı çalışma şekilleri içinde özellikle **kısmi süreli çalışma** kadınların en fazla çalıştıkları çalışma şeklidir. Dünya Bankası 2010 verilerine göre AB’de toplam kısmi süreli çalışanların %73’ü, OECD ülkelerinde %69’u kadındır (Ertuğrul Yılmaz, 2013:308).”

28. 5. Ünitenin, 115. Sayfasının, 3. Paragrafı aşağıdaki şekilde düzeltilmiştir.

“Türkiye’de kadınların işgücüne katılım oranı Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) 2012 verilerine göre %29.5’dir (TÜİK, 2013:72). Bu oran ile Türkiye, Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü (OECD) ve AB-19 ülkeleri dikkate alındığında en düşük kadın işgücü katılım oranına sahip ülkedir. Hatta oran Ortadoğu’da tarihsel olarak kadının işgücüne katılım oranının düşük olduğu İran, Suriye, Libya ve Kuveyt gibi ülkelere bile düşük düzeydedir (Uraz-Aran-Hüsamoğlu-Okkalı fianalmış-Çapur, 2010:1). Türkiye’de kadınların işgücüne katılım oranının düşük olmasında; din, gelenekler, aile içinde kadına yüklenilen rol, kadının eğitim düzeyinin düşük olması, ailenin gelir düzeyi, çocuk, özür-lü ve yaşlı bakımı ile ilgili kamusal hizmetlerin yetersizliği işyerlerinde yaşanan ayrımcı uygulamalar önemli rol oynamaktadır (Tokol, 2011:545). Kadının işgücüne katılım oranı OECD ve AB ülkelerinde sürekli artarken, 1950’den (1955’te %72) bu yana Türkiye’de düşüş göstermektedir. Bu düşüşte hızlı nüfus artışı, kadınların eğitim olanaklarından yeterince yararlanamamaları, erken emeklilik, kayıt dışı sektörde çalışma zorunluluğu, işsizlik, kırdan kente göç gibi birçok faktör rol oynamaktadır (Tokol, 2011:545). Özellikle kırdan kente göç tarım kesiminde çalışan kadınların, kentte ev kadını olarak işgücünden çekilmelerinde önemli rol oynamaktadır. 2011 verilerine göre kadın istihdam oranı %27.8 ile Türkiye OECD ülkeleri içinde en düşük istihdam oranına sahiptir. OECD ortalaması ise 56.7’dir (TÜİK, 2013:71). Kadınların en fazla istihdam edildikleri sektör tarım ve hizmet sektörü olup, bu sektördeki iş alanlarından bazıları kadınlar için uygun alanlar olarak toplumsal kabul görmüştür. Sanayi sektöründe kadın işgücü sayısı oldukça sınırlıdır. Sanayi sektöründe tekstil, gıda, hazır giyim, tütün gibi emek yoğun işkollarında kadın istihdamı yükündür. Her iki sektörde de özellikle kayıt dışı ve küçük işyerlerinde çoğunlukla kadın ve çocuk işgücü her türlü sosyal hak ve güvenceden uzak olarak çalışmaktadır. (Başbakanlık Kadının Statüsü Genel Müdürlüğü, 2011: 25-26) Türkiye’de kamu sektöründe memur olarak çalışan kadınların oranı yüksektir. Bu sektörde kadınlar eğitim, sağlık ve genel idare hizmetlerinde yoğunlaşmıştır (Koray, 2008:501). TÜİK 2012 verilerine göre çalışan kadınların yaklaşık üçte biri ücretsiz aile yardımcısıdır. Çalışan kadınların %54.3’ü ücretli ve maaşlı, %10.8’i işveren ve kendi hesabına çalışmaktadır (TÜİK, 2013:74). 2012 verilerine göre toplam kadın istihdamının %54’ü herhangi bir sosyal güvenlik kurumuna kayıtlı olmadan çalışmaktadır (Ertuğrul Yılmaz, 2014:313). Kayıt dışı çalışma oranı Türkiye genelinde %43.2’dir. 2010 TÜİK verilerine göre kırsal kesimde kadınların %87.5’i, kentlerde %35.3’ü kayıt dışı çalışmaktadır. Oran kır ve kentte erkeklerden daha yüksektir (Başbakanlık Kadının Statüsü Genel Müdürlüğü, 2011: 25-26). Türkiye’de kısmi süreli çalışan kadınların oranı sınırlı olmasına karşılık giderek artış göstermektedir. Evde çalışma ise yaygındır. Evde çalışanların büyük bir bölümü kayıt dışıdır (Erdut, 2011:57). İşsizlik oranı 2012 verilerine göre kadınlarda %10.8, erkeklerde %8.5 ile kadınlarda daha yüksektir. (<http://www.tuik.gov.tr/PreHaberBultenleri.do?id=13458>, Erişim tarihi 21.2.2014).”

29. 5. Ünitenin, 116. Sayfasının, 1. Paragrafı metinden çıkartılmıştır.

30. 5. Ünitenin, 117. Sayfasının, 2. Paragrafının sondan ikinci cümlesindeki parantez içindeki ifade metinden çıkartılmıştır.

31. 5. Ünitinin, 126. Sayfasının, 2. Paragrafı aşağıdaki şekilde düzeltilmiştir.

“Türkiye’de çalışma yaşamında kadınları korumaya yönelik olarak çok sayıda kanun ve yönetmelikte düzenleme bulunmaktadır. Bu kanun ve yönetmelikler arasında; 14.7.1965 tarih ve 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu, 22.5.2003 tarih ve 4857 sayılı İş Kanunu, 22.11.2001 tarih ve 4721 sayılı Medeni Kanun, 26.9.2004 tarih ve 5237 sayılı Ceza Kanunu, 24.4.1930 tarih 1593 sayılı Umumi Hıfzısıhha Kanunu (Başbakanlık Kadının Statüsü Genel Müdürlüğü, 2011:2-11), 13.6.1952 tarih ve 5953 sayılı Basın İş Kanunu, 31.5.2006 tarih ve 5510 sayılı Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanunu, 20.6.2012 tarih ve 6331 sayılı İş Sağlığı ve Güvenliği Kanunu, 24.7.2013 tarih ve 28717 sayılı Resmi Gazetede yayınlanan Kadın Çalışanların Gece Postalarında Çalıştırılma Koşulları Hakkında Yönetmelik, 16.8.2013 tarih ve 28737 sayılı Resmi Gazete’de yayınlanan Gebe ve Emziren Kadınların Çalıştırılma Şartlarıyla Emzirme Odaları ve Çocuk Bakım Yurtlarına Dair Yönetmelik sayılabilir.”

32. 5. Ünitinin, 127. Sayfasının, 1. Paragrafı aşağıdaki şekilde düzeltilmiştir.

“... rin feshe karşı korunması 18/d ve e fıkraları ile 25 l-b; kadının işyerinde cinsel tacize karşı korunması Türk Ceza Kanunu’nun 105. maddesi ile 417.maddesi yanında 4857 sayılı İş Kanunu’nun işçinin haklı nedenle derhal fesih hakkı ile işverenin haklı nedenle derhal fesih hakkını düzenleyen 24/II-d. ve 25/II-c’ de düzenlenmektedir.”

33. 5. Ünitinin, 127. Sayfasının, 2. Paragrafının 3., 4. Ve 5. cümleleri metinden çıkartılmıştır.

34. 5. Ünitinin, 127. Sayfasının, 3. Paragrafının 2. Ve 3. cümleleri metinden çıkartılmış 4. Cümle aşağıdaki şekilde düzeltilmiştir.

“2013 tarihli Gebe ve Emziren Kadınların Çalıştırılma Şartlarıyla Emzirme Odaları ve Çocuk Bakım Yurtlarına Dair Yönetmelikte gebe ve emziren kadın işçilerin çalışma koşulları ayrıntılı olarak düzenlenmekte, işverenin emzirme odası ile yuva açması ile ilgili esaslar belirlenmektedir. “

35. 6. Ünitinin, 141. Sayfasının, 4. Ve 5. Paragrafı aşağıdaki şekilde düzeltilmiştir.

“Büyükşehir belediyeleri ile ilgili olarak 10.07.2004 tarih ve 5216 sayılı Büyükşehir Belediyesi Kanunu yürürlüktedir. 5216 sayılı Kanun yürürlüğe girdiği tarihten bu yana farklı tarihlerde yapılan düzenlemelerle Kanunun bazı maddeleri değiştirilmiş veya iptal edilmiştir. Kanunda 12.11.2012 tarih ve 6360 sayılı Kanun ile köklü değişiklikler yapılmıştır. Bu düzenlemeler ilk mahalli idareler genel seçimi olan 30.03.2014 tarihinden sonra yürürlüğe girmiştir. Yeni düzenlemeye göre Kanun, büyükşehir belediyesi ile büyükşehir sınırları içindeki belediyeleri kapsamaktadır. Kanuna göre büyükşehir belediyesi sınırları il mülki sınırı olan ve sınırları içerisindeki ilçe belediyeleri arasında koordinasyon sağlayan, idari ve özerkliğe sahip olarak kanunlarla verilen görev ve sorumlulukları yerine getiren, yetkileri kullanan, karar organı seçmenler tarafından seçilerek oluşturulan kamu tüzel kişisidir. Büyükşehir belediyesi organları, Büyükşehir Belediye Meclisi, Büyükşehir Belediye Encümeni ve Büyükşehir Belediye Başkanı oluşturmaktadır.

Köy diğer bir yönetim birimidir. 18.03.1924 tarih ve 442 sayılı Kanuna göre, nüfusu 2.000’den az olan yerlere denir.”

36. 6. Ünitinin, 148. Sayfasının, 2. Paragrafının 3. cümlesi metinden çıkartılmıştır.

37. 6. Ünitinin, 148. Sayfasının, 3. Paragrafının 2. cümlesi aşağıdaki şekilde düzeltilmiştir.

“Belediyelerin görev ve sorumluluklarının sayıldığı, kentsel görevlerinin yanında sosyal politika alanındaki zorunlu ve isteğe bağlı görevlerinin de yer aldığı 14. maddede; belediyelerin bu kapsamdaki görevleri arasında *sosyal yardım ve hizmet sağlamak* sayılmış, bu çerçevede belediyelerin gıda bankacılığı yapabileceği belirtilmiştir. Belediyelerin sporu teşvik etmelerine yönelik düzenleme yapılmıştır. Büyükşehir belediyesi ile nüfusu 100.000’in üzerindeki belediyelere, kadın ve çocuklar için konukevleri açma zorunluluğu getirilmiştir. Nüfusu 100.000’ den az belediyeler için bu zorunluluk bulunmamakta, mali durumu ve hizmet önceliklerine göre belediyelerin konukevi açmaları isteğe bırakılmaktadır.”

38. 6. Ünitinin, 148. Sayfasının, 1. Ve 2. Paragrafı aşağıdaki şekilde düzeltilmiştir.

“... dar gelirli olanların durumuna uygun yöntemler uygulanması öngörülmüştür. Ayrıca 13. maddede herkesin ikamet ettiği beldenin hemşerisi olduğu, hemşerilerin belediye karar ve hizmetlerine katılma, belediye faaliyetleri hakkında bilgilendirme ve belediye yardımlarından yararlanma hakkı olduğu belirtilmiş, yardımların insan onurunu zedelemeyecek şekilde yapılması öngörülmüştür. Belediyenin yetki ve imtiyazları başlığını taşıyan 15. maddenin a, h, i, m fıkra-

larında sosyal politikayı doğrudan veya dolaylı olarak ilgilendiren düzenlemelere yer verilmiştir. Bu düzenlemeler “Belde sakinlerinin mahalli müşterek nitelikteki ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla her türlü faaliyet ve girişimde bulunmak (15/a)”, “Mahalli ve müşterek nitelikteki hizmetlerin yerine getirilmesi amacıyla, belediye ve mücavir alan sınırları içerisinde taşınmaz almak, kamulaştırmak, satmak, kiralamak veya kiraya vermek, trampa etmek, tahsis etmek, bunlar üzerinde sınırlı ve aynı hak tesis etmek (15/h), “Borç almak ve bağış kabul etmek(15/i)” ve “Beldede ekonomik ve ticaretin geliştirilmesi ve kayıt altına alınması amacıyla izinsiz satış yapan satıcıları faaliyetten men etmek, izinsiz satış yapan seyyar satıcıların faaliyetten men edilmesi sonucu, cezası ödenmeyerek iki gün içinde geri alınmayan gıda-dışı malları yoksullara vermek (15/m) şeklindedir. Belediye başkanının görev ve yetkilerinin düzenlendiği 38. maddenin (I) fıkrasında şartsız bağışları kabul etmek, 38/n maddesinde de bütçede yoksul ve ihtiyacı olanlar için ayrılan ödenekleri kullanmak, engellilere yönelik hizmetleri yürütmek ve engelliler merkezi oluşturmak sayılmıştır. Kanunun 69. maddesinde belediyelere konut alanında aktif rol oynama olanağı tanınmıştır. Bu maddeye göre belediyeler düzenli kentleşmeyi sağlamak amacıyla imarlı ve altyapılı arsa üretmek, konut ve toplu konut yapmak, satmak, kiralamak bu amaçlarla arazi satın almak, bu arsaları trampa etmek, bu konuda ilgili kamu kuruluşları ve bankalarla işbirliği yapmak, gerektiğinde onlarla ortak proje gerçekleştirme yetkisine sahip olmuşlardır.

Kanunun 75. maddesinde belediyelerin kamu kurumu niteliğindeki meslek kuruluşları, kamu yararına çalışan dernekler, vergi muafiyeti tanınmış vakıflar, meslek odaları ile ortak hizmet projeleri yapmalarına olanak tanınmıştır. 76. Maddede Kent Konseylerinin oluşturulması öngörülmüştür. 77. maddede ise belediye; sağlık, spor, eğitim, çevre, sosyal hizmet ve yardım, kütüphane, park, trafik ve kültür hizmetleri ile yaşlılara, kadın ve çocuklara, engellilere, yoksul ve ihtiyacı olanlara yönelik hizmetlerin yapılmasında beldede dayanışma ve katılımı sağlamak, hizmetlerde etkinlik, tasarruf ve verimliliği arttırmak amacıyla gönüllü kişilerin katılımına yönelik programlar uygular şeklindeki bir düzenleme ile gönüllü kişilerin belediyelerin sosyal hizmetlerine katılmalarına olanak tanınmıştır (Aydın, 2006: 47-55). Bu kanunlar yanında belediyelere çeşitli kanunlarla da sosyal sorumluluklar yüklenmiştir. Bu kanunlar arasında 5.1.1961 tarih ve 222 sayılı İlköğretim ve Eğitim Kanunu, 24.4.1930 tarih ve 1593 sayılı Umumi Hıfzıssıhha Kanunu sayılabilir.

Diğer bir yerel yönetim birimi olan İl Özel İdareleri’nin sosyal politikadaki rolü ise sınırlıdır. İlk kuruluşu sırasında önemli bir yerel yönetim birisi olarak düşünülen, 1864-1950 yılları arasında günümüzde bakanlıkların yürüttüğü hizmetleri taşrada yürütmekle görevli olan İl Özel İdareleri; 1950’lerden sonra yeni bakanlıkların kurulması ve merkezi yönetim organlarının ortaya çıkması ile birlikte görevlerinin büyük bir bölümünü bakanlıklara bırakmış ancak hukuki olarak bu görevler İl Özel İdareleri’nden de alınmamıştır. Halen 5302 sayılı İl Özel İdareleri Kanununun 6. maddesine göre, mahalli müşterek nitelikte olmak şartıyla belediye sınırları il sınırları olan büyükşehir belediyeleri hariç diğer hizmetler yanında sosyal hizmet ve yardımlar, yoksullara mikro kredi verilmesi, çocuk yuvaları ve yetiştirme yurtları, ilk ve orta öğretim kurumlarına arsa temini, binaların yapımı, bakım ve onarımı ile diğer ihtiyaçların karşılanmasında görev ve sorum-“

39. 8. Ünitenin, 195. Sayfasındaki, ikinci “yana çıkma” aşağıdaki şekilde düzeltilmiştir.

“Ekonomik Kalkınma ve İşbirliği Örgütü bazen de İktisadi İşbirliği ve Gelişme Teşkilatı (OECD): 14 Aralık 1960 tarihinde imzalanan Paris Sözleşmesine dayanılarak 1961 yılında kurulan uluslararası bir ekonomik kuruluştur. İkinci Dünya Savaşı sonrası dönemde Avrupa’nın Marshall Planı çerçevesinde yeniden yapılandırılması amacıyla 1948 yılında kurulan Avrupa Ekonomik İşbirliği Örgütü’nün (OEEC) doğrudan mirasçısıdır. OECD ülkeleri sanayileşip zengin olmuş ülkelerdir. Halen 34 tam üye olan ülke vardır, bu ülkelerden 30’u Dünya Bankası tarafından 2005’de yüksek gelirli ülkeler arasında gösterilmiştir. (<http://tr.wikipedia.org/wiki/OECD>)”

40. 8. Ünitenin, 200. Sayfasındaki, 2. Paragrafın 6. cümlesi aşağıdaki şekilde düzeltilmiştir.

“Nitekim dünya ekonomisinin % 80’ine 34 üyesi bulunan OECD ülkeleri hâkimdir.”